

45 k m – Maartje Wortel

Zestien jaar waren we. Zestien, en de tijd ging net zo snel als de invalide-auto van Frank.

Het was zomer. Iedereen was overgegaan, behalve Frank. Het maakte hem niet uit dat hij een jaartje achterliep.

‘Zo duurt het leven langer,’ zei hij.

Hij was ook meteen de enige van het groepje die vond dat het leven wel wat langer mocht duren. Het kon ons niet snel genoeg gaan.

We waren met zijn vijven; Fleur, Mirte, Kirsten, Frank en ik. Of eigenlijk waren we met twee; Frank en ik, maar dat vertelden we de rest niet.

Frank reed in de invalide- auto van zijn opa, die wilde zelf de deur niet meer uit. Zijn leven zou vanaf nu, zo zei hij, van dezelfde duur zijn als de bloei van een Magnolia. Hij zat in een grote witte stoel voor het raam en at de hele dag ijsjes. Van ijsjes kreeg hij nooit genoeg. Er valt voldoende mee te variëren zei hij.

Speciaal voor zijn opa had Frank een ijsje op de deur van het wagentje proberen te schilderen. De halve hoorn waarmee de deur nu beklad was zou ook door kunnen gaan voor een sigaret, een wortel of een slagtang. Het was de opa van Frank allemaal om het even. Hij likte de dagen er doorheen zo zei hij, en dat beviel.

Frank had gouden velgen op het wagentje gezet. De anderen stonden met hun brommers in het speeltuintje. Fleur en Mirte zaten op het groene rek. Hun bruine benen bungelden naar beneden tussen de spijlen. Ze wezen naar voorbijgangers en lachten.

Kirsten stond tegen Kasper aan. Ze had hem meegenomen uit Café Ter Brugge. Vanaf nu waren we met zijn zessen. Kasper had een gezicht zo wit als een sneeuwbal en sliste. Hij keek alsof er een geheime missie aan de gang was.

‘Wat gaan we doen?’ vroeg Kirsten.

De zon stond laag. De wolken hadden zich al een tijd lang niet laten zien.

Kasper was in *de auto* gaan zitten en reed onder luid getoeter rondjes om het klimrek.

Ik keek naar de gaten in mijn spijkerbroek.

Niemand gaf antwoord aan Kirsten. We wisten niet wat we gingen doen, we deden al wat.

Fleur en Mirte hadden stiekem een fles rode wijn van thuis meegenomen met een zwart schaap op het etiket. Kasper nam zulke grote slokken dat de wijn langs zijn kin liep. Hij begon meer te lispelen en zei steeds; ‘lik me vestje’.

Kirsten giechelde. Fleur speelde alle ringtones van haar telefoon af, ze bewoog met haar bovenlijf mee op de maat. Haar bovenarmen trilden als een griesmeelpudding.

Ik was in *de auto* gaan zitten. Ik dacht aan de opa van Frank. Hij had gezegd: ‘Het voordeel van ijs boven vrouwen is dat ze smelten voor de zon.’

Omdat ik niet goed wist wat ik terug had moeten zeggen, zei ik: ‘Ik vind malaga vies.’

De zon scheen al niet meer. Frank likte over de voorruit van *de auto*. Zijn tong was blauw, zijn tanden paars. Daarna viel hij op de motorkap alsof hij net een ongeluk gekregen had.

We hadden allemaal net een ongeluk gehad. Zo voelde het. Met 45 kilometer per uur tegen een paal.

Thuis had ik gezegd dat ik bij Mirte zou blijven slapen. Mirte zei dat ze bij Fleur bleef slapen, Fleur bij Kirsten en Kirsten bij mij. In werkelijkheid waren we bij de opa van

Frank, waar we drie matrassen tegen elkaar schoven en tussen de scheppen en de harken sliepen, die als wakers aan de muur hingen.
Het matras rook naar aarde. Er zat een vochtige blauw met wit geblokte hoes omheen. Kirsten zei; 'dit is ons vakantiehuis,' daarna stak ze haar tong in de mond van Kasper. Ze heeft hem daar zowat de hele avond gelaten. Kasper schoof met zijn handen over haar rug. Ik zag dat Kirsten zijn handen pakte om ze op haar billen te leggen.
Mirte en Fleur lachte verveeld.
'Zullen we naar je opa?' vroeg Fleur aan Frank.

De opa van Frank had een vriezer zo groot als een betonmolen.
'Pak maar als jullie wat hebben moeten.' Zijn stem kraakte. Hij had bruine vlekken op zijn handen. Zijn nekvel bungelde van de slapte. Frank duwde hem een ijslolly in zijn handen. Zijn opa zoog daar zo hard op dat zijn nekvel op en neer bewoog als een kip die eten van de grond pikt.
Hij stak de ijslolly in de lucht en zei: 'jongens, er gaat niets boven deze tijdelijkheid.'
De meisjes lachten. We staken onze ijsjes in de lucht. Het plakte groenig aan mijn vingers. Frank knipoogde naar me.
'Passen ze op mijn scheppen?' zei opa. Hij wees naar de schuur.
'Zoiets,' zei Frank.
'Als ze die scheppen maar laten hangen.'
'Dat denk ik wel opa,' zei Frank. Ondertussen aaide hij mij over mijn been. Hij duwde kleine stukjes ijs met zijn tong mijn hals in. Ik voelde het zweet mijn bilnaad in lopen. De opa van Frank zei: 'Het gaat zo hard.'
Ik denk niet dat iemand van ons begreep wat hij bedoelde.
'Bedankt voor het ijs,' zei Mirte. Ze wierp een handkus in de lucht. Daarna gingen we naar de schuur.

Het was al aan het schemeren. De tuin rook naar een camping. In de schuur was het licht uit, Kasper en Kirsten waren er niet meer. Na zes dagen zomervakantie waren we nog maar met zijn vieren.
Mirte en Fleur sloegen de hele nacht muggen dood op elkaars lichaam. Frank was bovenop me komen liggen. Hij bewoog een beetje heen en weer. Ik hoopte dat de anderen het niet zouden horen. Het geluid van riemen.

De zon drong al vroeg de schuur binnen. De scheppen blonken als sieraden aan de muur. We liggen in een schatkist dacht ik. Frank lag naast mij met zijn mond open. Hij was op zijn wang gestoken vannacht.
Mirte en Fleur wilde naar buiten, liggen in het gras.
'Ik blijf net zo lang liggen totdat je kleurverschil in het gras ziet,' zei Fleur.
Mirte, die de hele dag in haar bikini liep voor het geval dát, had een ander kleurverschil in haar gedachten. Ze lag met haar handen op haar borsten.
Ik zag dat de opa van Frank naar haar keek vanuit zijn witte stoel terwijl hij aan zijn ijsje likte.

De eindeloze hitte ontvluchtend zat ik in de schuur, waar het redelijk koel was. Frank werd wakker, hij drukte mij tegen zich aan. Zijn lippen, nog droog van de slaap, duwde hij op mijn lippen. Ik hoorde dat zijn ademhaling sneller werd. Het geluid van mijn knopen. Hij schoof zijn boxersshort naar beneden en kwam op me liggen. Hij bewoog haastig. Ik hoorde de zomer, troepen insecten. Ik hoorde het gegiechel van Mirte en Fleur, het hoesten van opa, het gekachel van auto's, ik hoorde zelfs de scheppen. Ik dacht aan *de auto*, wind op mijn armen, de bikini van Mirte, het schoolplein, ijsjes, zwarte schapen, campings, variatie. Ik dacht aan Magnolia's.

Frank nam mij mee met *de auto* naar het meer. Hoe langer de zomer duurde, hoe meer sproeten zich op zijn neus verzamelde. We hadden de ramen van *de auto* open gezet en zeiden niets tegen elkaar. Frank floot mee met de muziek. Hij trapte het gaspedaal in.

‘Sneller kunnen we niet,’ zei hij.

‘Als we achttien zijn wel,’ zei ik.

Frank lachte.

‘180,’ zei hij.

Ik streelde hem achter zijn oor.

‘Heb je haast?’ vroeg hij.

Ik knikte.

Op de tiende dag van de zomervakantie leek er een eeuwigheid voorbij te zijn gegaan. Mirte en Fleur waren met hun vader en moeder naar Porto vertrokken. Ze klakten bij het uitzwaaien met hun tongen tegen hun verhemelte van opwinding. Ik kreeg een blauw touwtje cadeau, die ik om mijn pols moest binden als teken van onze vriendschap.

‘Niet afdoen bij het douchen,’ zei Fleur.

Ik beloofde het.

‘Deze is voor altijd,’ zei Mirte.

‘Dat is heel lang,’ zei ik.

‘We moeten gaan,’ riep de vader van Fleur. Hij zwaaide naar mij en keek naar de kont van zijn dochter. Hij leek op Hitler, dat wist hij want hij lachte de hele dag.

De banden van de auto kwamen traag in beweging op het plakkerige asfalt.

Ik zwaaide tot ik zeker wist dat ze zo ongeveer het dorp uit reden.

Frank belde of ik naar zijn opa kwam. Het gras in de tuin was gegroeid. De schuurdeur stond open. De opa van Frank lag in de schuur op de tegen elkaar geschoven matrassen. Hij zag eruit alsof hij gezwommen had. Er kleefde zand aan zijn grote blote voeten, zijn ogen fonkelden.

‘Er komen nieuwe smaken,’ zei hij, terwijl hij met zijn tong langs zijn lippen gleed.

Frank knikte.

Ik dacht aan Mirte, hoe ze de kuilen in haar wangen lachte. Het maakte me misselijk.

De nieuwe smaken ook.

Frank ging op het matras zitten en pakte opa zijn hand. Ik keek naar *de auto*, die ook in de schuur stond.

‘In de vakantie moet je op vakantie,’ zei de opa van Frank.

Frank halveerde een paar mieren met een schop. Het metaal knarste over de stenen vloer van de schuur.

‘In Duitsland,’ zei opa, ‘heb je een gesimuleerde jungle.’

‘Die heb je overal,’ zei Frank.

De opa van Frank kneep zijn ogen dicht. Daarna lachte hij. Dat ging moeizaam, er klonk een rare kuch door in zijn lach.

Ik dacht aan een Frans liedje over meisjes van achttien. Frank maakte een foto van mij terwijl ik roze bellen van mijn kauwgom blies.

‘Er is geen beter bewijs van de tijd,’ zei opa.

Ik knikte, al wist ik niet of hij de foto of de kauwgombal als het bewijs zag.

Opa sliep. Zijn kaken stonden strak op elkaar in zijn slaap. Hij ademde bijna niet meer, hij gaf alleen af en een toe een piep. Zoals opa de dagen aan elkaar gelikt had, zo sliep hij nu de dagen aan elkaar. Hij at zelfs geen ijs meer. Ik maakte een foto van

Frank, die zo af en toe Vlaams sprak voor het vakantie-idee. Buiten klonk het geluid van een grasmaaier, het getik van hoeven. De hitte hing laag als een waas boven de grond.

De opa van Frank werd af en toe wakker, dan bulderde hij van de lach. Omdat Frank en ik het niet begrepen lachten we mee.

‘Je slaapt op de pissebedden,’ zei Frank.

Daarna was het heel lang stil. Ik krabde aan een muggenbult op mijn arm, het bloedde. Frank zag wit, de zomer was uit hem weggetrokken. Hij keek naar zijn opa. Ik zag dat zijn wimpers een beetje trilde., het maakte me bang.

Het is vakantie, dacht ik.

De opa van Frank leek wat te willen zeggen. Hij likte met zijn tong over zijn lippen.

‘Wil je ijs?’ vroeg ik.

Zijn hoofd schudde van nee. Een spriet haar lag nat op zijn voorhoofd.

Dat wat hij zei kwam er schor en droog uit; ‘Voor je het weet ben je er.’

Dat zei hij, de opa van Frank, terwijl we niet naar hem keken en niet naar elkaar.

Ik zag alleen de sticker *45km* en dacht; ik heb nog nooit een Magnolia gezien.